

Senin Hikayen

– Ömer Faruk · 09 Haziran 2021

-“Nalan sevgilim benim hikayemi yazar mısın?” dediğinde duymamış gibi davrandım, cevap vermedim.

Tekrar sordun:

-“Neden benim hikayemi yazmıyorsun, ilgi çekmez mi, okuyucuya bir şeyler anlatmaz mı?”

Cevap verdim:

-“Bak Semih, yazmasına yazarım da sevgili olarak değil; bir hikayeci olarak. Çünkü biz hiç sevgili olmadık. Sevgili olmanın yolu, şartı nedir? Yani nasıl sevgili olunur, aslında bilmiyorum. Senin de bilmediğine eminim. Her insanın bir ya da daha fazla hikayesi olduğundan ise eminim -tabii senin de- ve hepsi hem değerlidir hem de şöyle ya da böyle mutlaka bir mesaj verir. Yeter ki okuyan, bir ders çıkarmasını bilsin. “

-Nereden başlayayım hikayene? Çocukluğundan başlasam olur mu? Senin varlıklı bir ailede doğduğunu, mürebbiyeler tarafından büyütüldüğünü, anne ve babanın zevk düşkünü insanlar olduklarını, seni maddi yön hariç birçok açıdan ihmal ettiklerini söylesem! Annen günlerini okey oynamakla geçirirken baban en yakın arkadaşlarının karılarını, sevgililerini çalmakla meşguldü, desem.

-Özel okullarda okudun, özel öğretmenlerden ders aldın ve üniversiteyi kazandın. Ben ve birçok arkadaşım okula gelirken dolmuşu değil de ucuz olduğu için belediye otobüsüne binmeyi tercih ederken, sen son model bir otomobille gelirdin. Biz kızların dikkatini çekmede oldukça başarılıydın. Açıkça söylemesek bile hepimiz seninle arkadaş hatta sevgili olmak isterdik.

-İşte o yüzden arkadaşım Süheyla'yı kıskanırdık. Çünkü o, senin sevgilin olmayı başarmıştı. Süheyla aranızda geçenleri bana anlatırdı. İlk zamanlar anlattıkları hep güzel şeylerdi, mutlu bir çiftin yaşadıklarıydı. Böyle devam edeceğini sanıyordu, o yüzden senin ufak tefek kusurlarını görmezlikten geliyordu.

-Bir gün ağlayarak itirafta bulundu: Mutsuzdu, korkuyordu, ne yapacağını bilmiyordu. Senin ona karşı davranışların umulmadık bir biçimde değişmişti. O kibar gencin yerine kaba saba, hatta sadist bir adam gelmişti. Sık sık kızcağızı dövüyor, eleştiriyor, hakaret ediyormuşsun. Senden ayrılmak istediğinde ise kameraya aldığı görüntüleri ifşa etmekten tut da öldürmeye varıncaya kadar her türlü tehdite başvuruyormuşsun. Ve bir gün, Süheyla'nın intihar ettiğini duyduk. Kendini asmış. Daha doğrusu çabucak tutulan bir raporda öyle yazıyormuş. Oysa intihar ettiği yerde bulunan tabure ile Süheyla'nın kendini astıktan sonra, ayak tabanları arasında en az bir karış fark olduğundan hiç bahsedilmemişti. Bu intihar değil de bir cinayet olmasın!

-Zamanı ve mekanı şaşırdığında sıkıntı ve endişe içindeydin. Sağa sola saldırıyordun? Ruh sağlığının bozulan dengesini, tekrar nasıl sağlayacağını bilmiyordun. Buna rağmen varoluşun sınırlarının ötesini merak ederdin. Evet, sadece merak ederdin; çünkü bilirdin ki öteye geçmek imkansızdır. Ve şurası da bir gerçektir ki bu, seni çok aşan bir konuydu.

-Kıskançlıktan için için kuduran, çatlayan, vicdansız, hasis, insanlıktan yoksun kısacası kötü bir adamdın, densizin biriydin. Buna rağmen etrafındakiler sana karşı iyi davrasalar da sen, onları hor görmekten

vazgeçmiyordun.

-Yalanları zevkle yutardın, yeter ki egonu tatmin etsin. Zirvedeyken uçuruma yuvarlanacağın hiç aklına gelmezdi. Duygu tefecisi, şeytan gibi zeki ama şamatacı bir insandın.

-Bir gün meraklı, kahverengi gözlerinle etrafı süzdün. Sağ gözün sık sık seyiriyordu. Belki iyi gelir diye havayı derin derin soludun. Olmadı. Ellerinde gözlerini oğuşturdu. Aynı. Sis vardı. Bir sarhoş yalpalayarak geliyordu. Partal giysiler içinde bakını iğrendiren bir dilenci, ondan bundan sadaka istiyordu. Ona üç-beş kuruş vereceğine ya da acıyacağına yanından geçerken ayağına çelme takıp düşürdün, bir de sanki suç onunmuş gibi küfür ettin.

-Heyecanlıydın, ayrıca için şevk doluydu. Buna rağmen sakın görünmeye çalışırdın. Öfkesini dizginleyemeyen bir insan bunu başarabilir miydi? Belki. Birden içinde büyük bir dinginlik duyduğun da olurdu, o anlarda mutluydun. Bu halini ne kendine ne de başkalarına anlatamazdın, yani söyleyecek söz bulamıyordun. Bazen kendini gözlemlemeyi denerdin. Nasıl bir insandın, ne yapıyordun ve nasıl yapıyordun? Korkuların, umutların var mıydı? İnsanlara karşı takındığın tutum seni tatmin ediyor muydu?

-Pipirikliydin, medeni görünmeye çalışan bir yabaniydin, cesur sayılmazdın, cömert de değildin. Alıngandın, bazen patavatsızdın, zayıftın irade olarak; ya da “zayıf” yerine “aciz” denseseydi daha mı doğru olurdu?

-Bunların çoğu kendi tespitlerin, o nedenle doğruluğu tartışılır. Bir insan kendini ne kadar objectif kalarak değerlendirebilir ki? Öyle ya, diğer insanların da onun hakkında ne düşündüklerini bilmek de gerekir.

-”Bencil, taş kalpli, vurdumduymaz biri olabilseydim! (Sanki öyle değilmişsin gibi...) Yaşadıklarımı bir kenara atabilseydim, yok sayabilseydim...” diye düşündüğün zamanlarda bile samimi değildin. Kendine de yalan söylüyordun.

Özetlersek: Sen yüzsüz, utanmaz, alçak, namussuz, kalleş, şerefsiz, haysiyetsiz, soyguncu, adi... bir varlıktın.

Yazdıklarımı okuyunca “Bu, nasıl bir hikaye?” diye sorabilirsin. Haklısın, aslında ben senin hikayeni yazmadım; bağırsaklarını temizledim.

● ● ●